

I. „Pasaką besekdamas, gyvenimą atrasdamas...“

Pasakos suaugusiems ir vaikams

Stirny auklė³³

Pakalnėj stovėjo šiaudinė trobelė.
Tenai nuo seno gyveno senelė.
Aš pasaką ilgą paseksiu, vaikai,
O Jūs paklauskite susėdę. Gerai?

Tad kartą, per rūko rytinio pievelę,
Pakalne linksmi straksėjo stirnelė.
Ant tako gulėjo ne vietoj šaka.
Stirnelė nematė jos. Ai, tai bėda!

Kojelė paslydo, stirnelė sukluo.
Negali judėti, išnirti iš rūko.
Tačiau istorija ši – neliūdina:
Stirnelė surado senelė gera.

Ji atnešė vargšę į savo trobelę,
Paklojo ant žemės šiltą skarelę.
Ir ėmė, nabagę, globoti, slaugyt,
Lyg savo dukrelę žiūrėt, valgydint.

Šunelis Rudnosis, katytė Pūkytė
Dažnai aplankydamo raišą stirnytę.
Bet nelietė jos, neviliojo tolyn.
Trobelės viešnia sparčiai ėjo stipryn.

Po mėnesio vieno, o gal ir po kito,
Stirnytė pagijo, randelio neliko.
Bet žaisti, lakstyti draugų būryje,
Jinai nenorėjo. Liūdėjo viena.

Vis dairėsi kartais pro lango akelę,
Ilgai tuomet žvelgdavo stirna į kelią,
Akim palytėdavo kalnus, medžius,
Atodūsis liūdnas graudeno visus.

Ją šaukė, viliojo pievelės ir gojai,
Kalnai, kauburėliai, miškėliai, šilojai.
Vėjelis švelnus, kurs gėles glamonėjo,
Upelio gaiva, kur lomelėj almėjo.

Stirnelės akelės sudrėko, sužvilgo,
Nors čia ir gerai, bet mamos pasiilgo.
Atrodo, pribėgtų, galvelę priglauptų,
Bet gaila senelės – vieniša pasijaustų.

Tačiau kas diena ilgesys vis stiprėjo.
Kalnai ir miškai ją kvietė, šnabždėjo.
Ir gėlės pražydo, žolė suvešėjo,
Stirnelės širdelė tąkart suspurdėjo.

Pamatė ji liuoksint smagiai voverytę,
Kur nešė vaikams riešutėlj, uogytę.
Lakštingala suokė, kaip ji tik mokėjo.
Kiškėlis tolyn taip pat nustriksėjo.

Stirnelė liūdėjo. Senelė tai matė,
Prisėdo ant slenksčio ir tyliai pasakė:
– Matyti, jau laikas. Stirnelė – sveika.
Namie jos laikyti prasmės nebėra...

Tada vartelius jai atvėrus sušuko:
– Laimingai! Na, eiki! – Ir greit nusisuko.
Dar bėgant stirnei pamojo skara.
Ir grįžo į pirkia liūdnai vieniša.

Prie lango sustojo ir tyliai pravirko:
– Gal ji dar sugrįš? Juk čia jai patiko...
Aš jos kiek palauksiu. Ji man taip sava!
Nueisiu į pievą... Gal grįžta kalva?

Bet stirna nuskriejo, lyg vėjas nurūko.
Senelė vis dėsė. Po to – atsiduso.
Tik žiū – jos vikrioji ant skardžio linksma,
Jai beldė iš tolo sveika kojele.

Praėjo gal metai. Pavasaris dūko.
Vėl miškas skardeno, lizdus paukščiai suko.
Geroji senelė gyveno viena,
O Rudis su Pūke sau žaidė kieme.

Bet tąnakt prie durų kažkas pastukseno,
Po to langinę nedrąsiai klebeno.
Išgirdus garsus, ji atvėrė duris.
Jautrioje širdy suspurdėjo viltis.

Mėnulio šviesoje pasimatė šešėliai:
Stirnelė paaugus, šalia jos – mažėlė.
Stirnelė – mama, bet negali tai būti!
Atbėgo dėkoti mielajai senutei!

– Tau ačiū, švelnioji mūsų geradėja!
Čia aš – ta stirnelė, kuriai tu padėjai...
Lenkiuos, kad gailėjai manęs tu silpnos!
Kad rados vietelės tavuosios namuos.

Visiems po šia saule – mieliausi namėliai,
O man jie – kalnai, miškai ir gojėliai.
Ilgėjaus tavęs, net sunku apsakyti,
Vis pasakojau, pasakojau savo dukrytei.

Kol kartą ji tarė: „Tu, mama, nedelski,
Aš noriu senelei taip pat nusilenkti!
Juk ji gyventi tave sugrąžino,
Tai reiškia, kad mamą man užaugino!“

Senelės akelės nušvito, sudrėko,
Greit šieno pasiūlė, plutelių nubėgo,
Paglostė stirnytę, po to apkabino:
– Aš lauksiu jūs visad iš žaliojo šilo!

Atbėkit, kai galit, vartus jums atkelsiu,
Rudnosis ir džiaugsis, Pūkytė – labiausiai.
Jūs mielos ir savos, kaip anūkėlės... –
Akyse sutvisko vilties ašarėlės.

Stirnelės apsuko ratu vėl trobelę.
Po to nuliuksėjo į žalią pievelę.
Mėnuo ramiai švietė ir rodė kelelj.
Senelė rymojo, atvėrus langelį...

³³ Pagal Annos Fazekas pasaką „Stirny auklė“.

Galvoji, vienatvėj gyvena senelė?
 Ir sėdi nuliūdusi savo trobelėj?
 Oi ne! Sunkaus nykumo širdy nebeliko.
 Ir tu paklausyk, kas toliau jai nutiko.

Įprato senelę vis stirnos lankyti.
 Kaip džiaugėsi ji, net sunku apsaityti!
 Kaimiečiai visi Stirnų aukle vadino,
 Ją gerbė, globojo, už stalo sodino.

Ir kaimo vaikučiai karštai ją pamilo.
 Tik žiū pro langelį – atbėga nuo šilo.
 Ir neša rankelėj visi po gėlytę,
 Ar kokį grybuką, ar saldžią uogytę...

Štai Albertas šįkart priskynė jazminų,
 Julytė – varpelių, Sigita – jurginų.
 O Tomas ir Linas – roželių gelsvų,
 Na tų, kur daržely augino abu.

Ir juokias senelė, dainelę užtraukia,
 Tai sklinda garsai tolyn per palaukė!
 Ir ašara džiaugsmo ištrykšta skaidri –
 Namai juk nuo ryto vaikučių pilni!

Tai štai kokia ten stovėjo trobelė,
 Kurioj laiminga gyveno senelė.
 Sekiau aš jums pasaką ilgą, vaikai.
 Patiko? Sakykit, bet tik atvirai...

O pabaigai noriu dar štai ką pridurti:
 Jei eisit pro šalį – tai prašom užsukti.
 Senelė vaikeliams vis turi skanaus:
 Pienelio, bandelių su uogom, medaus...

Mielas vaike, mūsų gyvenimiška patirtis sako, kad būti nuoširdžiu, jautriu, žmones mylinčiu ir geranorišku žmogumi verta, nes

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Patirti patys ryškiausi nesavanaudiško ir pasiaukojančio gerumo pavyzdžiai mūsų gyvenime buvo

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....